

Confessionū Liber XII.

filiorū hominū cuius partes sunt omnes vite hominū. Sed quoniam melior est misericordia tua sup vitas: ecce distētio est vita mea. et me suscepit dextera tua i domino meo mediatore filio hominis int te vnū et nos multos in multis p multa vt p eū apphēdā in q̄ et apphēsus sum. et a veteribz diebz colligar sequens vnū: p terita oblitus: nō in ea q̄ futura et trāsitura sunt: sed in ea q̄ ante sunt. nō distent: sed intus. Nō fm distensionē: s; fm intensionē sequor ad palmā supne vocatiōis. vbi audīā vocē laudis tue. et ptempler delectatōem tuā nec venientē nec ptereuntē. Nunc vero anni mei in gemitibus: et tu solaciū meū dñe pater me⁹ eremus es. At ego in tpa dissilui quoz ordinem nescio. et tumultuosū varietatibz dilantant cogitatōnes mee: intima viscera meē donec in te pfluam purgaris et liquidus igne amoris tui. et stabo atq; solidabor in te in forma mea vitate tuā: nō pariar questionēs hominū q̄ penali morbo plus finiūt q̄ capiūt. et dicūt. Quid faciebat de⁹ anteq̄ faceret celum et terrā? Aut qd̄ ei venit in mentē vt aliqd̄ faceret: cū antea nunq; aliqd̄ fecerit? Da illis dñe bene cogitare qd̄ dicant: et inuenire qz nō dicūt nūq; vbi nō est rep⁹. Qui ergo dicūt nunq; fecisse: quid aliqd̄ dicūt nisi nullo tpe fecisse? Videant itaq; nullū tpus esse posse sine creatura tua: et desinant ipam vanitatē loqui. Et tendant etiā in ea que ante sunt: et intelligāt te aū omnia tpa eternū creatorē omnīū rēpor. nec vlla tpa tibi esse coeterna. nec vllaz creaturā etiā si est aliq̄ supra tpa. Domine de⁹ meus q̄s ille finis est alti secreti tui. et q̄s longe inde me pēcerūt consequētia delictoz meoz? Gana oculos meos vt congaudeā luci tue. Certo si est tā gnādi sciētia et psciētia pollēs anim⁹. cui cū cta pterita et futura ita nota sint sic mihi vnū canticū horissimū. nimirz mirabilis est anim⁹ iste. atq; ad horrozē stupendus. Quippe quē ita nō lateat q̄cqd̄ p actū et q̄cqd̄ relictū seculoz est: quemadmodū me nō later cantāte illud canticū. qd̄ et quātū eius abierit ab exordio: qd̄

et quātū restet ad finē. Sed absit vt tu cōdicoz vniuersitatis: p ditor aīaz et corporū. absit vt ita noueris oīa futura et pterita. Loge tu. loge mirabilis: loge q̄s se creti⁹. Neq; enī sic nota cātantis: notuz ve cāticū audieris expectatōe vocū futuraz et memoria pteritaz variat affect⁹: sensusq; distendit. ita tibi aliqd̄ accidit i cōmutabilit̄ eterno: s; ē ve eterno creatori mentū. Sicut gnōsti in principio celū et terrā sine varietate noticie tue. ita fecisti in principio celū et terrā sine distinctōne actōis tue. Qui intelligit p̄fiteat tibi et q̄ nō intelligit p̄fiteat tibi. Q̄s excelsus es: et humiles corde sunt dom⁹ tua. Tu enī erigis elisos et nō cadūt. q̄rū fortitudo tu es. Amen.

Explicit liber vndecim⁹
Incipit duodecimus

Multa fata
git cor meū dñe i hac iopia vite mee pulsarū vbiis scē sēpture tue. et iō plerūq; i fmo de copiosa est egestas hūane intelligētie. quia pl⁹ loq̄tur inq̄sistio q̄s intētio. et loq̄ior ē petitiō q̄ speratio. et opozior est manus pulsans q̄ sumēs. Tenem⁹ omīssuz: q̄s corūper illo: Si deus p nob q̄s p nos? Petite et accipietis: q̄rite et inuenietis: pulsatē et apiet vob. Dis enī q̄ petit accipit. et q̄rēs inueniet: et pulsanti apiet. Promissa tua sunt. Et q̄s falli timeat cū promittit vitas: Cōfiteat altitudini tue hūilitatē lingue mee: qm̄ tu fecisti celū et terrā. h celū qd̄ video: terrāq; quā calco. Uū est hec terra quā portor? Tu fecisti. S; vbi est celū celi dño de q̄ audiuimus i voce psalmi: celū celi dño: terrā autē dedit filiis hoim⁹? Ubi est celū qd̄ nō cernimus: cui terra est hoc omne qd̄ cernim⁹? Hoc enī totū corporeum: nō vbiq; totum ita cepit speciē pulcrā in nouissimis: cui fundus est terra nostra. sed ad illud celum celi etiam terre nostre celum terra est. Et hoc vtrūq; magnū corpus non absurde